ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΜΙΡΜΠΩ

.....Καλὰ εἶμ' ἐδῶ. Ἡ δενδροστοιχία ποὺ ἔχω τοποθετηθεῖ κάνει ἀπότομη γωνία. Ἑξῆντα μέτρα μὲ χωρίζουν ἀπ' αὐτόν. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ χωθῶ στοὺς θάμνους σιγὰ-σιγὰ, παραμερίζοντας τὰ κλαριὰ μὲ προσοχή. Ἄλλως τε ἐσηκώθηκε καὶ ἄνεμος καὶ ὁ θόρυβος τῶν φύλλων ποὺ σαλεύουν καὶ σπάζουν σκεπάζει τὸν ἦχο τῶν βημάτων μου.

Τὸν κυττάζω νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχεται στὴν δενδροστοιχία. Εἶναι ὡραῖος, ψηλός, νέος, καλοντυμένος. Θὰ τῆς ἀρέσῃ, θὰ τὸν ἀγαπᾷ χωρὶς ἄλλο....

... Κύτταξέ τον. Περπατεῖ συλλογισμένος. Βέβαια αὐτὴν θὰ συλλογίζεται Καὶ θὰ λέῃ μέσα του: —«Σ' ὀχτὼ ἡμέρες ἡ Λουΐζα θὰ εἶναι γυναῖκα μου, δική μου»! Γυναῖκά ου; Ὄχι, ποτέ. Ἡ εὐτυχία του μὲ κάμνει θηρίο... Τὸν μισῶ!...

Πηγαίνει κι' ἔρχεται καὶ λέει αἰωνίως «σ' ὀχτὼ ἡμέρες!» Ἴσως ναί, ὅμως ἴσως κι' ὄχι...

Σ' ὀχτὼ ἡμέρες ποιὸς ξέρει μέσα σὲ ποιὸ χῶμα θὰ σαπίζῃς!...Ἀλλὰ ἄραγε θὰ μπορέσω νὰ τὸν σκοτώσω; Τιποτα δὲν ξέρω ἀκόμα. Γίνεται κυνῆγι μέσα στὸ δάσος. Ἡ παγάνες διώχνουν τ' ἀγρίμια μὲ φωνές. Ἔχω καιρό. Ἂς καθήσω...

Τί ἀλλόκοτο πρᾶγμα κι' αὐτὴ ἡ ζωή μας ἀλήθεια! Ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευε ποτέ; Ἐγὼ ἕνας καμπούρης,ἕνα πλάσμα ἄσχημο καὶ ἀποτρόπαιο, ἕνα ἀντικείμενο γέλωτος γιὰ τοὺς μέν, ἀποστροφῆς γιὰ τοὺς δέ, ἐγώ, ἐραστὴς μιᾶς τόσον ὡραίας κόρης! Ἐγώ,ποὺ ἂν δὲν ἤμουν πλούσιος, θὰ μοῦδιναν κλωτσιές, ποὺ ἂν ἤμουν τέκνον φτωχοῦ θὰ μ' ἔρριχναν ἢ σὲ κανένα ἀνθρακωρυχεῖο ἢ σὲ κανένα τέλμα, μὲ μιὰ πέτρα στὸ λαιμό. Ἐγὼ τὸν ὁποῖο καὶ αὐτὰ τὰ ζῷα ἀκόμη κυττάζουν μὲ ἔκπληξι Ἐγώ, ἐραστὴς τῆς Λουΐζας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἡ φύσις ἐδημιούργησε τελειότατον μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ξερνᾷ τερατωδέστατον! Φανταστῆτε ἐναγκαλισμὸν ἑνὸς ἀγγέλου μὲ ἕνα τράγον.Μιᾶς παρθένου μὲ ἕνα σκύλον. Καμμιὰ φορὰ ἐρωτῶ ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια ἢ μήπως ὀνειρεύθηκα,μήπως δὲν ζῶ Ἀλλὰ ὄχι,δὲν ὀνειρεύομαι... Μιὰ ἡμέρα—πόσα χρόνια εἶναι ἀπὸ τότε! - μὲ ἐτράβηξε ἡ ἴδια κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ μοῦ ἔμαθε φρικτὰ παιχνίδια Αὐτή, μάλιστα! Σᾶς ὁρκίζομαι! Ἐγὼ δὲν εἶξευρα τίποτε, δὲν ὑπόπτευα τίποτε. Ἐκείνη μὲ διέφθειρε.Ἦτο ἕνδεκα χρονῶν καὶ ἐγὼ δώδεκα. Οἱ γονεῖς μας μᾶς ἄφηναν κι' ἐκλεινόμεθα στὸν κοιτῶνα της ἢ τριγυρνούσαμε στὸ δάσος. Τί νὰ φοβηθῇ κανεὶς ἀπὸ ἕνα παιδὶ καμπούρικο; Λόγῳ τῆς καμπούρας μου, τῶν στραβῶν σκελιῶν μου, τῆς γενικῆς ἀσχήμιας τοῦ σώματός μου ἤμουν ἡ ζῶσα ἄρνησις τοῦ ἁμαρτήματος Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τὴ νυχτερίδα ὅτι ἀγαπᾷ τὰ ἀηδόνια ἢ τὸν βάτραχο ὅτι ἐρωτεύεται μὲ τὰ περιστέρια,ἢ τὸ σκουλῆκι μὲ τῆς πεταλοῦδες;

Ἔτσι ἐμεγαλώσαμε, ἀνταγαπώμενοι. Καὶ ὅσο ἐμεγαλώναμε, αὔξαιναν καὶ ἡ σωματικαῖς ἀνάγκαις μας. Τὸ π θος μας ἐγίνετο ἀπαιτητικώτερον, ἀγριώτερον. Ἐκείνη δὲν ἠρκεῖτο πλέον στὸν κοιτῶνα ὅπου δὲν ἤμεθα ἐλεύθεροι ἢ εἰς τ δάσος.

Ἤθελε μέρη πειὸ ἀπόκρυφα καὶ πειὸ μακρυνά, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ φωνάζῃ νὰ οὐρλιάζῃ, νὰ δαγκάνῃ ἀπ' τὸ πάθος. .

Ὑπάρχει στὸ δάσος μία καλύβα δασοφύλακος, ἐγκαταλελειμμένη. Τὰ ἀγκάθια ἔχουν φυτρώσει ὁλοτρόγυρι καὶ τὰ ἔλατα καὶ ἡ κασταν ἑς, πυκνὰ φουντωμέναις, στρυμωγμέναις ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην, ἀποτελοῦν ἓν κυκλικὸ παραπέτασμα ἀδιαπέραστο γιὰ τὰ περιεργα βλέμματα. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐμάζωξα ξηρὰ χόρτα καὶ φρύγανα καὶ κλάδους ἔκανα ἕνα παχὺ στρῶμα. Ἔκλεψα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου μαλακὰ σκεπάσματα καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τέσσερα χρόνια κάθε ἡμέρα, ἐπηγαίναμε καὶ ἐρωτευόμαστε...

— Μὰ ποῦ εἶναι ἡ Λουΐζα; ἔλεγε ὁ πατέρας της.

— Μὰ ποὺ εἶναι ὁ Κλαύδιος; ἔλεγε ἡ μητέρα μου.

— Διαγκεδάζουν στὸ δάσος. Παίρνουν δύναμι καὶ ὑγεία, ἀπαντοῦσαν πάλιν μόνοι τους.

Τί ἠμποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν οἱ καϋμένοι; Πολλαῖς φορὲς τὴν νύχτα ἐσηκωνόμουν καὶ διέσχιζα ἀνυπόδητος τοὺς μακρούς διαδρόμους.Ἔξω οἱ σκύλοι, ποὺ φύλαγαν ταῖς γύρω ἀγροικίαις δὲν ἐγαύγιζαν,γνωρίζοντές με. Ἔτρεχα, ἔτρεχα κάτω ἀπ' τὸ φεγγαρίσιο φῶς, ἔβλεπα τὸν ἴσκιο μου, τὸν ἴσκιο μου τὸν καμπούρικο ν' ἁπλώνεται στὸ δρόμο, τερατώδης, νὰ χοροπηδᾷ στὴ δενδροστοιχία καὶ νόμιζα πῶς ὀνειρεύουμαι. Οἱ νυχτοκόρακες ἔκραζαν βλέποντάς με νὰ περνῶ. Φαίνονταν σὰν νὰ μὲ ρωτοῦσαν:

—Ποῦ πᾷς καμπούρη;

— Πάω εἰς τὸν ἔρωτα.

— Μ' αὐτὴν τὴν καμπούρα; Χού! Χού! Χού!

Ἔβαζαν τὰ γέλοια...

Ἐφθανα λαχανιασμένος,πλημμυρισμένος ἀπὸ ἱδρῶτα. Ἡ Λουΐζα μ' ἐπερίμενε μὲ ἀνοιχταῖς ἀγκάλαις, μὲ φωνὲς ἄγριας μέθης.

Καὶ τώρα νὰ παντρεύεται! Νὰ παίρνῃ ἄλλον, αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον! Καὶ ἐγὼ τί θὰ γίνω; Μ' ἐλογάριασαν ἐμένα; Ποῦ θὰ εὕρω ἄλλη Λουΐζα; Ποία γυναῖκα θὰ μὲ θελήσῃ; Αὐτὴ εἶναι ἡ φυσικῶς δική μου Μία μακρυὰ ἀλυσσίδα ἀτιμίας μᾶς δένει τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον. Ἐὰν πάω καὶ τοῦ πῶ αὐτοῦ τοῦ μνηστῆρός της, ποῦ περιπατεῖ ρεμβώδης, ἂν τοῦ πῶ: - «Αὐτὴ ἡ κόρη ποὺ θέλεις νὰ πάρῃς εἶναι δική μου. Θὰ αἰσθανθῇς εἰς τὰ χείλη της τὴν δυσωδίαν τῶν φιλημάτων μου· παντοῦ εἰς τὸ σῶμα της θὰ εὕρῃς τὴν σφραγίδα τῆς καμπούρας μου. Ἐρώτησε ὅλα αὐτὰ τὰ δένδρα, ἐρώτησε τὰ πουλιὰ ποὺ φωλιάζουν εἰς αὐτὰ τὰ δένδρα, ἐρώτησε τὰ ζαρκάδια, τὰ κουνέλια, τοὺς λαγούς, ἐρώτησε κάθε φύλλο καὶ κάθε ἀγριολούλουδο. Πήγαινε ἕως τὴν καλύβα τοῦ δασοφύλακος καὶ κύτταξε καὶ ψηλάφησε.Ἡ θέσις εἶνε ζεστὴ ἀκόμη,στὸ μέρος ποὺ τὰ δυὸ σώματά μας, ἀγκαλιάζοντο!» Θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ: — «Εἶσαι τρελλός, φύγε

...Τὴν ἀγκαλιάζει!... Τὴν φιλεῖ!...

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΠΩΣ ΕΟΡΤΑΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΗΘΗ, ΕΘΙΜΑ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Τὸ Πάσχα, ὅπως καὶ ἡ Πρωτοχρονιά, ἔχει σὲ κάθε τόπο τὰς συνηθείας του, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν πάροδον τῶν χρόνων μετεμορφώθησαν σύμφωνα μὲ τὰ ἤθη καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν διαφόρων λαῶν.

Τὸν μεσαίωνα τὸ Πάσχα ἑορτάζετο πομπωδέστατα. Παριστάνοντο—ὅπως καὶ τώρα ἀκόμη εἰς τὴν Ἱσπανίαν- τὰ ἅγια δράματα, τὰ γεγονότα δηλαδὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, αἱ πράξεις τοῦ Ἰησοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἀποστόλων, σὲ κάθε ἑορτὴν ἐπὶ σκηνῆς.

Ἀλλὰ τὰ πειὸ ἐπιβλητικὰ ἦσαν τὰ δράματα τῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα παριστάνοντο εἰς τὰς δημοσίας πλατείας. Οἱ ποιηταὶ συνέθετον τὰ δράματα, οἱ ταπετσέρηδες καὶ οἱ διακοσμηταί διεσκεύαζον τὰ θέατρα. Διαρκοῦσαν δὲ αἱ παρασκευαὶ ὁλοκλήρους ἑβδομάδας. Ἡ σκηνὴ παρίστανε τρία πατώματα, Οὐρανόν, Γῆν, καὶ Κόλασιν. Ἄγγελοι καὶ δαίμονες διεκρίνοντο ἀνακατεμένοι! Στὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἡμίγυμνοι!

Οἱ ἠθοποιοὶ ὑπεκρίνοντο θαυμάσια. Διηγοῦντο ὅτι ὁ παριστάνων τὸν Χριστὸν, ἐκαρφώνετο ἀληθινὰ εἰς τὸν σταυρὸν καὶ ἐξέπνεε πολλάκις!!

***

Στὴν Ρωσσίαν τὸ Πάσχα ἑωρτάζετο καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος. Τὸ ἀλληλοφίλημα ἦτο ἀπαραίτητον. Οὐδὲ ὁ Τσάρος τὸ ἀπέφευγε. Ἐφιλοῦσε ὅλην τὴν οἰκογένειάν του καὶ ὅλους τοὺς μεγιστάνας. Ἐτελεῖτο δὲ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἐνώπιον τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ.

Μετὰ τὸ αὐτοκρατορικὸν φίλημα ἀκολουθοῦσε τὸ τῶν στρατιωτῶν. Διαρκοῦσε δὲ τὸ Πάσχα 15 ἡμέρας καὶ ἀντήλασσαν καὶ δῶρα ὅπως τὴν Πρωτοχρονιάν.

Τώρα, ἀσφαλῶς οἱ Μπολσεβῖκοι τὰ ἐσάρωσαν ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα ἔθιμα.

Ὅλη τὴ μεγάλη ἑβδομάδα αἱ Ρωσσίδες νοικοκυράδες ἑτοίμαζαν τὰ «μπαμπᾶ», πῆττες δηλαδὴ καμωμένες μὲ ἀλεῦρι, σταφίδες, αὐγὰ καὶ βούτυρο. Ἐχρειάζοντο ὅπως πίστευαν πολλὲς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν ἀποτύχουν αἱ πῆττες αὐταῖς. Δὲν ἔπρεπε ἐπὶ παραδείγματι, ν' ἀνοίξῃ κανεὶς τὴν πόρταν ἢ νὰ κτυπήσῃ τὴν ὥραν ποῦ ταῖς διόρθωναν.

Ὁ Τσάρος ἴδιδε καὶ ἐδέχετο αὐγὰ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Χριστὸς Ἀνέστη»!

***

Στὴν Πολωνίαν τὸ Πάσχα χαιρετίζονται μὲ τὰ ἴδια λόγια ὅπως καὶ στὴ Ρωσσία κοὶ προσφέρουν τὰ ἴδια δῶρα. Τὸ πρωῒ τοῦ Πάσχα στρώνουν τραπέζι εἰς τὸ μεγαλείτερον δωμάτιον καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ παρατθέτουν καὶ κρύα κρέατα.

Κοντὰ στὸ ἀρνὶ θέτουν ἕνα κλαδὶ βάγιου τὸ ὁποῖον εὐλογεῖ ὁ παππᾶς. Ὅποιος ξένος θέλει νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι πηγαίνει καὶ στέκεται στὴν εἴσοδον. Ὁ νοικοκύρης τότε πέρνει ἕνα σφικτὸ αὐγό, τὸ μοιράζει στὰ δύο καὶ προσφέρει τὸ μισὸ εἰς τὸν ξένον, ὅστις κατόπιν τούτου προχωρεῖ καὶ λαμβάνει θέσιν μεταξὺ τῆς οἰκογενείας.

***

Στὴ Ρώμη τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ὁ Πάπας εἰσέρχεται ἐπισήμως εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον. Αὐτὴ ἡ ἑορτὴ εἶναι ἡ λαμπροτέρα ὅλων τοῦ ἔτους. Κοτ' αὐτὴν ὁ Ποντίφης ἀπαγγέλει τὴν εὐχήν:— «Urbi et Orbi», τὴν ἀπευθυνομένην πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Τὴν νύκτα ὁ Ἅγιος Πέτρος φωταγωγεῖται καὶ ρίπτουν τὴν «τζιραντόλαν», τὸ τακτικὸν πυροτέχνημα. Τότε, κατὰ τὴν παράδοσιν, φεύγουν ἡ.... καμπάνες ὅλου τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν Ρώμην, ὅπου ἐκρατοῦντο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς τόπους των.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ἀπὸ δῶ!»

Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσω.. Ἀλλά, κατόπιν αὐτοῦ θὰ ἔρθῃ ἄλλος. Κατόπιν ἐκείνου ἄλλος. Πρέπει ὅλους νὰ τοὺς σκοτώσω!... Ἄχ! νὶ τὴν ἐπήγαινα ἀκόμη μιὰ φορά, ***Ἐκείνη***, στὴ καλύβα, καὶ νὰ τῆς ἔβαζα φωτιά!..Ἀλλὰ ὄχι, καλλίτερα νὰ τοὺς σκοτώνω ὅλους. Δὲν θὰ τὴν ζήταγε κανεὶς πλέον. Ἂς σηκωθῶ λοιπὸν καὶ ἂς ἀρχίσω ἀπ' αὐτόν.. Τί νὰ φοβηθῶ; Κάθε μέρα γίνονται αὐτὰ τὰ πρίγματα Ἐνῶ πυροβολεῖς ἕνα φασιανό, σκοτώνεις ἕναν ἄνθρωπον! Λάθος!...

Νά! ἀκούω τὴς παγάνες... ἔρχονται... Ἂς χωθῶ καλλίτερα στὰ δέντρα.. Νάτος! Εἶναι μαζὺ μὲ ***Ἐκείνη***... Τὴν ἀγκαλιάζει. Τὴ φιλεῖ. Ἄχ! λύσσα, λύσσα!... Κι' ἄλλο φιλί!.. κι' ἄλλο ἀκόμη: Θὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα! Νὰ ἐχώρισαν τώρα. Αὐτὴ ἔφυγε. Εἶναι μόνος του... Στέκεται.. Ἄ, πῶς τὸν βλέπω καλά!... Ποῦ νὰ τὸν χτυπήσω;... Ἄ! ἐκεῖ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τ' αὐτί... «Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες!» αἴ; Στάσου λοιπόν... Ὁ φασιανὸς περνᾷ... κότ—κότ—κότ!...

Μπάμ!...

Τὸν σκότωσα!... Στὸ τόπο!..

Ἄ! ἔτσι! Τώρα ἂς τρέξω νὰ φανερωθῶ περίλυπος! Λάθος... Ἀπὸ αὔριον ἀρχίζει πάλι τὸ γλέντι μαζύ της, στὴ καλύβα τοῦ δασοφύλακα...

Τὸν σκότωσα!..

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΜΙΡΜΠΩ

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

ΠΩΣ Ν' ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΤΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν τρόπο νὰ βρίσκετε τὴν ἡλικία τῶν κυριῶν καὶ δ)ίδων; Δημοσιεύουμε κατωτέρω ἕνα σχετικὸ παιγνιδάκι κατάλληλο γιὰ ταῖς συναναστροφαῖς. Ζητᾶτε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κυρίαν ἢ τὴν δίδα νὰ γράψῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μηνὸς ποῦ ἔχει γεννηθεῖ. Τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν νὰ τὸν πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 2, εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 5, νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ἄθροισμα ἐπὶ 50, ἔπειτα νὰ προσθέσῃ τὴν ἡλικίαν της, κατόπιν ν' ἀφαιρέσῃ 365 ἡμέρες καὶ τέλος νὰ προσθέσῃ 115. Ἀφοῦ τὸ κάνῃ αὐτὸ νά μᾶς δείξῃ τὸ ἐξαγόμενον. Ἀπὸ τὸ ἐξαγόμενον αὐτὸ οἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοὶ θὰ παριστάνουν τὴν ἡλικία της, οἱ δὲ πρὸς τ' ἀριστερὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μηνὸς ποῦ ἐγεννήθη.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς θὰ τούς κάμῃ τῇ ὑποδείξει σας ἡ κυρία ἰδιαιτέρως, θὰ σᾶς δείξῃ δὲ μόνον τὸ τελευταῖο ἄθροισμα ἐξ οὗ, ὅπως εἴπαμε οἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοὶ εἶναι οἱ τῆς ἡλικίας της καὶ οἱ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ μηνὸς τῆς γεννήσεώς της.

Ἰδοὺ καὶ σχετικὸν παράδειγμα: Ὑποτίθεται ὅτι ἡ κυρία τῆς παρέας γεννήθηκε τὸν Ἰούνιον. Γράφει λοιπὸν τὸν ἀριθμὸν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, δηλαδὴ τὸ 6. Τὸ 6 αὐτὸ τὸ πολλαπλασιάζει ἐπὶ 2. Δύο ἐπὶ 6 ἴσον 12. Εἰς τὸ ἄθροισμα αὐτὸ προσθέτει τὸ 5. Δηλαδὴ 12 καὶ 5 ἴσον 17. Τὸ ἄθροισμα αὐτὸ τὸ πολλαπλασιάζει μὲ τὸ 50. Δηλαδὴ 17 ἐπὶ 50 ἴσον 850. Εἰς τὸ 850 θὰ προσθέσῃ τὴν ἡλικίαν της. Ἂν δηλαδὴ ὑποθέσουμε πῶς εἶναι 30 ἐτῶν, θὰ προσθέσῃ τὸ 30.Δηλαδὴ 850 καὶ 30 ἴσον 880.Ἀπὸ τὸ ἄθροισμα αὐτὸ θ' ἀφαιρέσῃ 365. Δηλαδὴ 365 ἀπὸ 880 ἴσον 515.Εἰς τὸ 515 αὐτὸ θὰ προσθέσῃ 115. Δηλαδὴ 515 καὶ 115 ἴσον 630. Τὸ ἄθροισμα αὐτό. τὸ 630 δηλαδή, θὰ σᾶς δείξῃ ἡ κυρία. Ἐξ αὐτοῦ δὲ θὰ τῆς εἰπῆτε ὅτιοἱ δύο τελευταῖοι ἀριθμοί, τὸ 30, εἶναι ἡ ἡλικία της καὶ ὁ πρῶτος, τὸ 6, τοῦ μηνὸς τῆς γεννήσεώς της. Δὲν εἶναι λοιπὸν χαριτωμένο παιχνιδάκι;

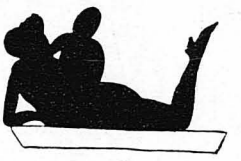

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤ«ΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΝΕΣΤΗ;...

Μεγάλοι καὶ μικροὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα συναντώμενοι εἰς τὴν Ρωσσίαν χαιρετῶνται διὰ τῶν ἑξῆς:

— Χριστὸς Βοσκρές. (Χριστὸς Ἀνέστη)

— Βοΐστινε Βοσκρές. (Ἀληθῶς Ἀνέστη).

Μίαν ἡμέραν ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος, ὁ φονευθεὶς ὑπὸ βόμβας μηδενιστῶν, ἐξερχόμενος τὸ Πάσχα τοῦ γραφείου του συνήντησε ἕνα φύλακα στρατιώτην.

—Χριστὸς Βοσκρές! (Χριστὸς Ἀνέστη) τοῦ εἶπε.

— Νιὲτ Βοσκρές! (δὲν ἀνέστη) ἀπαντᾶ ἀποτόμως ὁ στρατιώτης καὶ συγχρόνως τρέμων ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι εἶνε. Ἰουδαῖος καὶ ὡς Ἰουδαῖος πιστεύει ὅτι δὲν ἀνέστη ὁ Κύριος..

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγέλασε διὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ καὶ ἔκαμεν ἕνα δῶρον εἰς τὸν στρατιώτην, διέτασεν ὅρως ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα μὴ διορίζωντοι φύλακες Ἰουδαῖοι εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτιά του.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΘΕΡΜΟΤΕΡΟΙ;

Ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ ἄνδρες ἔχουν περισσοτέραν θερμότητα ἀπὸ ταῖς γυναῖκες. Εἰς τοὺς ἄνδρας ἡ θερμοκρασία κυμαίνεται μεταξὺ 30 βαθμῶν καὶ 30 1)4. Εἰς δὲ τῆς γυναῖκες 26 1)4 καὶ 29 1)3 βαθμῶν Ρεωμύρου.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ἄλλα ζῶα ὁμοία διαφορὰ θερμοκρασίας ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο φύλων.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Στὴν τελευταίαν σελίδα τὸ "Μπουκέτο,, δημοσιεύει ἕνα χαριτωμένο ἀμερικανικὸ παιχνίδι

Θέλετε νὰ περάσετε τὴν ὥρα σας μ' αὐτό; Προσπαθήσατε νὰ κατασκευάσετε ἐκ τῶν 8 τεμαχίων τῶν χωρισμένων διὰ κοκίδων, ἀποκόπτοντας καὶ κολλῶντας αὐτὰ ὅπως σᾶς ἀρέσει διαφόρους εἰκόνας καὶ σκηνάς. Ὅποιοι συνδυάσουν κατ' αὐτον τὸν τρόπον καὶ μᾶς στείλουν ταῖς περισσότερες εἰκόνες θὰ ἔχουν ὡς δῶρον — πέντε ἐξ ὅλων — κατόπιν κληρώσεως μίαν ἐξάμηνον τοῦ "Μπουκέτου,, συνδρομὴν δωρεάν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ σπῆτι Ἑλληνικὸ ποῦ νὰ μὴν στολίσῃ τὸ σαλόνι του μὲ τὸ «Μπουκέτο».